

Arrest

nr. 180 450 van 9 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDERSCHAE GHE *loco* advocaat Mr. S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, van Arabische etnie te zijn en een sjitische moslim te zijn. U werd geboren in Bagdad in 1989. U woonde eerst in de Kadhemiya-wijk maar verhuisde al op jonge leeftijd naar de Hurriya-wijk. U behaalde in 2009 uw diploma van de middelbare school en werkte daarna twee jaar als verkoper in een kledingwinkel in Al Hurriya. U volgde een opleiding van twee maanden om verslaggever te worden. In 2011 begon u te werken als verslaggever bij de krant Ein Al Yaqeen. U veranderde in datzelfde jaar van werk en ging aan de slag als verslaggever bij de krant Al Akhbar Al Iraqia Al Mustaqilla (hierna "Al Akhbar" genoemd). Uw werk bestond erin mensen op straat te interviewen. U gaf de neerslag van deze interviews dan af aan de hoofdredacteur, die het doorgaf aan de redactie voor uiteindelijke redactie en publicatie.

In januari 2015 schreef u zelf een artikel met betrekking tot wanpraktijken door milities. Nadien kwamen er leden van de militie Asaib Ahl Al-Haqq naar het kantoor van de krant. Zij haalden de kantoren overhoop, zeiden tegen de hoofdredacteur dat de krant moest gesloten worden en vroegen achter u. U was op dat moment niet aanwezig in de kantoren van de krant. De hoofdredacteur stelde u van de inval op de hoogte via telefoon. U ging naar huis. Uw ouders adviseerden u het land te verlaten en brachten u naar het huis van uw zus in Kadhemiya. U bleef daar tot u uw vertrek had geregeld.

U verliet Irak op 11 januari 2015 via de luchthaven van Bagdad. Vandaar ging u naar Turkije waar u asiel aanvraagde. U vertrok in juli 2015 uit Turkije en kwam illegaal naar België waar u op 27 juli 2015 aankwam en op dezelfde dag asiel aanvraagde.

U vreest bij terugkeer naar Irak vermoord of ontvoerd te worden.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: de eerste pagina van uw paspoort (kopie), afgifte op 17 augustus 2014 in Bagdad; uw kieskaart (origineel), uw nationaliteitsbewijs (origineel), afgifte op 13 augustus 2014 in Al Karch; uw identiteitskaart (origineel), afgifte op 24 juli 2014 in Kadhemiya; de woonkaart van uw vader (kopie), afgifte op 3 februari 2011 in Hurriya, de rantsoenkaart van uw familie (kopie), afgifte op 8 oktober 2013 in Al Karch; de identiteitskaart van uw vader (kopie), afgifte op 26 juli 2010 in Kadhemiya; het nationaliteitsbewijs van uw vader (kopie), afgifte op 6 juli 2010, afgifteplaats niet leesbaar; de identiteitskaart van uw moeder (kopie), afgifte op 24 mei 2008 in Kadhemiya; het nationaliteitsbewijs van uw moeder (kopie), afgifte op 11 juli 2010 in Al Karch, een tewerkstellingsattest van de krant Al Akhbar (kopie), een brief van de raadgever journalisten en media aan het ministerie (kopie), een badge van de Al Akhbar krant (origineel) en een medisch attest met betrekking tot een letsel aan uw rug (origineel).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in Bagdad op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot het feit dat de militie Asaib Ahl Al-Haqq u zoekt omwille van een artikel dat u zou geschreven hebben, sterk ondermijnd wordt door een tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. In uw vragenlijst van het CGVS heeft u deze bedreiging namelijk helemaal niet vermeld, hoewel deze de concrete aanleiding zou zijn geweest voor uw vertrek (gehoorverslag, p. 17-18).

U kan geen afdoende verklaring geven waarom u deze bedreiging niet hebt vermeld bij uw eerste interviews. Bij het begin van het gehoor verklaart u dat u uw persoonlijk verhaal niet hebt verteld bij uw eerste interviews omdat men u had gezegd dat u alles in detail voor het gehoor moest laten (gehoorverslag, p. 2-3). Men heeft u toen echter expliciet gevraagd of u ooit een onderzoek bij uw werk had gedaan waardoor u werd bedreigd. U antwoordde toen dat u nooit bedreigd bent geweest (vragenlijst CGVS, p. 3).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalt u enkele keren dat ze u hadden gezegd dat u alles kon vertellen bij het gehoor (gehoorverslag, p. 21). Dit verklaart echter nog steeds niet waarom u op de expliciete vraag of u ooit bedreigd was geweest, in eerste instantie ontkennend antwoordde. Wanneer er dan nog twee keer wordt aangedrongen om een uitleg te geven voor deze tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen, antwoordt u ontwijkend door de aandacht te verleggen naar het feit dat andere asielzoekers valse verklaringen afleggen en dat u eerlijk bent geweest over verschillende aspecten van uw achtergrond en uw documenten. U haalt ook aan dat u nog onder invloed was van een wonde aan uw rug en het feit dat u te horen had gekregen dat u onder de Dublin procedure viel.

Deze verklaringen doen geen afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Er werd u tijdens het eerste interview expliciet de vraag gesteld of u ooit bedreigd bent geweest. U kreeg dus de kans om uw persoonlijk verhaal te vertellen. U haalt geen enkele afdoende reden aan waarom u dat toen niet hebt gedaan. U hebt toen wel uw werk als verslaggever, de slechte veiligheidssituatie en de slechte levensomstandigheden aangehaald als de redenen voor uw vertrek (vragenlijst CGVS, p. 3). Uit de vragenlijst blijkt verder dat u normaal op alle vragen hebt kunnen antwoorden. U antwoordde daar ook dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreesde psychologisch ziek te worden (vragenlijst CGVS, p. 2). U verklaart op dat moment dus niet te vrezen om ontvoerd of vermoord te worden. Dit haalt u pas aan tijdens het gehoor. Er dient dus geconcludeerd te worden dat u bij uw eerste interviews op geen enkele manier aangaf dus u een concrete bedreiging had meegemaakt. Bovendien verklaart u in het begin van het gehoor dat uw eerste interviews goed zijn verlopen (gehoorverslag, p. 2).

De verklaringen die u aflegt over de bedreiging zijn bovendien dermate vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst geeft u weinig details met betrekking tot het artikel dat de aanleiding vormde voor uw problemen en met betrekking tot de bedreiging zelf. U verklaart in het begin van het gehoor dat

u één à twee keer een artikel schreef. U bent erg vaag met betrekking tot wanneer deze artikels werden gepubliceerd. U zegt eerst dat u niet exact weet wanneer u deze artikels schreef, later zegt u dat het in 2015 was (gehoorverslag, p. 11). Nog later in het gehoor vertelt u dat u één artikel schreef in 2015 en hierdoor bedreigd werd door Asaïb Ahl Al-Haq, wat de aanleiding vormde voor uw vertrek uit Irak. Aangezien u vertrok op 11 januari 2015, komt u dan tot de conclusie dat het artikel dus werd geschreven in het begin van de maand januari 2015. Het is vreemd dat u, met betrekking tot het enige artikel dat u ooit schreef en dat de aanleiding van uw vertrek vormde, dergelijke vage verklaringen aflegt. Het valt ten eerste op dat u over de door u geschreven artikels eerst geen enkele concrete tijdsindicatie wilt geven. Pas wanneer uit uw relaas blijkt dat slechts één tijdsframe gezien de chronologie mogelijk is, geeft u eerst een jaartal en bepaalt u uiteindelijk een maand. Later in het gehoor blijkt bovendien dat het maar over één artikel gaat, niet "één of twee" zoals u in het begin van het gehoor aanhaalde (gehoorverslag, p. 19). U kan ook geen enkele tijdsindicatie geven over hoeveel tijd er verliep tussen de publicatie van het artikel en de bedreiging van de militie (gehoorverslag, p. 18) of over hoe lang u bij uw zus in Kadhemiya verbleef (gehoorverslag, p. 23).

U geeft ook weinig details over het bezoek van Asaïb Ahl Al-Haq aan de kantoren van Al Akhbar. Wanneer u gevraagd wordt wat er precies gebeurd is, antwoordt u: "Zij zijn binnengegaan en zij hebben de hoofdredacteur gezegd, de krant moet gesloten worden en we zoeken Q.. Dan heeft de hoofdredacteur mij gebeld en ik ben naar huis gegaan en dan naar Kadhimiya gegaan". Gevraagd naar meer details verklaart u dat u niet in de kantoren van de krant aanwezig was toen. U weet ook niet hoeveel militieleden de krant binnenvielen en wie er toen nog aanwezig was in het kantoor. U verklaart geen details te hebben gevraagd toen de hoofdredacteur u belde om u te melden dat er een inval was geweest en dat ze u zochten. U hebt de hoofdredacteur niet gevraagd of er nog iets gebeurd was of wat hij tegen de militieleden heeft gezegd. Gevraagd of u zich niet afvroeg of de hoofdredacteur hen had gezegd waar u woonde, antwoordt u dat u het niet weet en herhaalt u dat u na het telefoongesprek naar huis bent gegaan (gehoorverslag, p. 20). Het is vreemd dat u er niet probeerde achter te komen wat er precies allemaal gezegd en gebeurd was. De militie kwam u namelijk zoeken: dit incident had een weerslag op uw persoonlijke veiligheid. Het was op dat moment erg belangrijk voor u om te weten of Asaïb Ahl Al-Haq u zou kunnen vinden.

Door de inval van de militie, zo stelt u, werd de krant gesloten. U weet niet wat er daarna gebeurd is. U hebt ook geen contact meer proberen zoeken met uw ex-collega's. U verklaart dat uw vader u zei dat u Irak moest vergeten (gehoorverslag, p. 21) en dat u nadat u op de hoogte van de inval was gesteld, uw gsm hebt gesloten en niet meer geopend. Gezien het feit dat u verklaart jarenlang nauw met enkele van uw collega's te hebben samengewerkt, en dat u deze mensen vrienden noemt (gehoorverslag, p. 13), kan echter minstens worden verwacht dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om meer informatie te verkrijgen over hun lot en dat van de krant. U geeft ook geen reden waarom u uw GSM hebt gesloten na het gesprek met de hoofdredacteur, u verklaart enkel dat u moest doen wat uw vader u zei (gehoorverslag, p. 20).

Gezien het feit dat uw opeenvolgende verklaringen over het al dan niet ondergaan van concrete bedreigingen omwille van uw werk als journalist tegenstrijdig zijn, en uw verklaringen over de bedreiging door Asaïb Ahl Al-Haq en de nasleep ervan vaag en onwaarschijnlijk zijn, kan er aan uw verklaringen over deze bedreiging geen geloof worden gehecht.

Bovendien slaagt u er niet in elementen aan te brengen die het CGVS te overtuigen dat u in Irak werkzaam was als verslaggever. Vooreerst zijn uw verklaringen over deze job erg vaag. U verklaart dat er in het totaal acht personen bij Al Akhbar werkten. U kan echter maar vier namen van collega's (inclusief de hoofdredacteur) opnoemen. U zegt dat u de andere drie niet kende. Dit is erg opmerkelijk, aangezien u jarenlang met een beperkte groep van personen samenwerkte en dagelijks samen een krant uitbracht. Er zou toch op zijn minst verwacht kunnen worden dat u de namen van die andere mensen kende. U verklaart hierover dat jullie in aparte kamers en op andere momenten van de dag werkten, en dat u vaak buiten de kantoren aan het werk was (gehoorverslag, p. 13). Dit kan niet verklaren waarom u zelfs de namen niet kent van de andere mensen die er werkten. Wanneer er gevraagd wordt om van iedere persoon die op de krant werkte, de functie te noemen, antwoordt u: "Er waren cameramannen en ik heb u gezegd R., W., ik en A.A. en hoofdredacteur en de rest ken ik niet omdat mijn werk altijd buiten was. En er was iemand op typemachine". Als er dan gevraagd wordt wie de cameramannen zijn, antwoordt u dat het R. is en dat u de typist niet kent (gehoorverslag, p. 23). U kan dus ook geen coherente uitleg geven van de verschillende functies die uw collega's vervulden bij de krant. Dit is vreemd, aangezien u vier jaar bij deze krant werkte en bovendien op een gegeven moment zelfs uit uw rol van verslaggever trad en zelf een artikel publiceerde. In deze situatie kan er verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de verschillende mensen die bij de krant werkten en de taken die zij vervulden.

Als verslaggever was het uw taak om op straat mensen te gaan interviewen over hun problemen. Gevraagd naar het interview dat u zich het beste herinnert, haalt u een interview aan met de raadgever

van media van het ministerie van het stadhuis in Bagdad. U kan echter de naam van deze persoon niet meer noemen, maar verwijst naar het document dat u met betrekking tot deze persoon neerlegt. Als er dan gevraagd wordt naar een situatie waarin u een interview ging doen, dat u echt is bijgebleven, antwoordt u ontwijkend dat u zich niet zo veel herinnert omdat de situatie in Irak erg moeilijk is. Wanneer er aangedrongen wordt om een voorbeeld te geven van een interviewsituatie die u echt is bijgebleven, antwoordt u dat u zich niks herinnert (gehoorverslag, p. 14). Het is onwaarschijnlijk dat u als hoofdtaak jarenlang mensen interviewde over hun problemen en dat u zich geen enkele interviewsituatie voor de geest kan halen die u bijbleef. Dit geldt des te meer aangezien u verklaart dat u het erg vond dat de mensen problemen met milities hadden, dat u verdrietig was door hun situatie en dat u hierdoor het risico nam om een negatief artikel over de milities te schrijven (gehoorverslag, p. 18-19). De door u aangehaalde betrokkenheid bij de interviews valt niet te rijmen met het feit dat u geen voorbeeld kan geven van een interviewsituatie die u in het bijzonder bijbleef.

Bovendien kan u slechts bijzonder weinig informatie geven over de problemen die journalisten in Irak ondervinden. U verklaart in uw vragenlijst bij het CGVS (vragenlijst CGVS, p. 3) en tijdens het gehoor (p. 17) dat journalisten in Irak worden bedreigd. Gevraagd of u journalisten kent in Irak die problemen hebben gekend omwille van hun job, antwoordt u dat er veel worden vermoord maar dat u veel vergeet. U vertelt wel dat Shibab Al Tameemi, de kapitein van journalisten werd vermoord en dat hij een bekend persoon is. U vermeldt ook dat de nieuwe kapitein van journalisten Moaiad Al Lamy is. Als er u gevraagd wordt of er nog journalisten zijn die problemen hebben gekend, antwoordt u dat er veel journalisten vermoord zijn maar dat u niet op de namen komt (gehoorverslag, p. 16). U vermeldt op het einde een journalist die vermoord werd in zijn huis, maar kan zijn naam niet noemen. U kan ook dan geen namen noemen van journalisten die problemen hebben omdat ze over milities of over andere zaken schrijven (gehoorverslag, p. 25).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt inderdaad dat Shibab Al Tameemi en Moaiad Al Lamy bekende personen zijn. Shibab Al Tameemi werd bovendien al in 2008 vermoord. U kent dus wel de twee laatste voorzitters van de Iraakse Journalistenbond en kent één bekend geval van een vermoorde journalist, maar kan geen enkel recent geval opnoemen van een andere journalist die problemen kende. Er werden echter in Irak tussen 2011 en 2014, de periode dat u werkzaam was als verslaggever, twintig journalisten vermoord. Het is onwaarschijnlijk dat u, indien u vier jaar lang actief was in de perswereld, geen enkele journalist kan noemen die problemen ondervond in die periode. Dit geldt des te meer daar u specifiek de bedreigingen ten aanzien van journalisten aanhaalt als één van de redenen voor uw vertrek uit Irak.

U haalde bovendien in uw vragenlijst bij het CGVS aan dat u tijdens uw werk vaak door de politie werd tegen gewerkt en lastig gevallen (vragenlijst CGVS, 3). Tijdens het gehoor bij het CGVS hebt u geen enkele melding gemaakt van concrete problemen die u als verslaggever had met de politie. U verklaart enkel in het algemeen: "wij als journalisten, worden wij bedreigd door milities, Daesh, door IS, want ons werk is gevaarlijk." (gehoorverslag, p. 17). U haalt, buiten het probleem met Asaïb Ahl Al-Haqq omwille van het artikel dat u schreef, echter tijdens het gehoor niets aan met betrekking tot andere problemen. Bovendien kan u dus ook geen andere journalisten noemen die recent problemen hebben gekend, hoewel u dus wel de problemen van journalisten in Irak in het algemeen aanhaalt.

U legt bovendien vage verklaringen af met betrekking tot de periodes waarin u voor verschillende kranten werkte. U zegt dat u in 2011 begon te werken bij Ein Al Yakeen. U weet echter niet van wanneer tot wanneer u bij Ein Al Yakeen en Al Akhbar hebt gewerkt, zelfs niet ongeveer (gehoorverslag, p. 9). Nadien zegt u dat u ongeveer 4,5 jaar bij Al Akhbar werkte, wat niet klopt met de chronologie van uw asielrelaas. U vertrok namelijk in januari 2011 uit Irak, dus dan zou u reeds in 2010 bij Al Akhbar moeten zijn beginnen werken. Hiermee geconfronteerd corrigeert u zichzelf en zegt u dat u slechts een korte periode bij Ein Al Yakeen werkte en reeds in 2011 bij Al Akhbar begon. U weet niet meer in welke maand, maar u zegt dat u er in het totaal dus iets minder dan vier jaar hebt gewerkt (gehoorverslag, p. 10). Het valt op dat u, net zoals wanneer het ging over wanneer u uw artikel had geschreven, in eerste instantie geen enkele concrete tijdsindicatie wilt geven. Pas wanneer uit uw relaas blijkt dat slechts één tijdsindicatie gezien de chronologie mogelijk is, geeft u hoogstens een jaartal.

Er dient dus te worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent uw collega's, hun functies, de interviews die u deed, de periodes dat u bij verschillende kranten werkte en de situatie van journalisten in Irak dermate vaag en onsamenvattend zijn dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw werk als verslaggever bij Ein Al Yakeen en Al Akhbar.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u als verslaggever werkte en omwille van deze job vervolgd werd door Asaïb Ahl Al-Haqq, kunnen deze feiten niet langer de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u in het kader van de asielprocedure neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt ten eerste dat de bewijswaarde van

documenten uit Irak erg gering is. Gezien het erg makkelijk is om dergelijke documenten te laten aanmaken in Irak, kan ook het louter voorleggen van deze documenten, in de afwezigheid van een geloofwaardig relaas, uw verhaal niet aannemelijk maken.

Bovendien valt het op dat u als verslaggever voor een krant die dagelijks gepubliceerd werd, geen enkel ander concreet bewijs kan neerleggen van uw werk voor de krant. U verklaart ook dat u nergens op het Internet of elders terug te vinden bent als een werknemer van de krant (gehoorverslag, p. 15). Er is ook geen website meer van de krant zelf (gehoorverslag, p. 21).

Er kunnen ook vraagtekens geplaatst worden bij de perskaart die u neerlegt, aangezien hier "Peporter" op staat in plaats van "Reporter". Gezien deze zware taalfout kan in twijfel worden getrokken of deze perskaart effectief door een officieel persorgaan is afgegeven. Met betrekking tot de brief van de raadgever journalisten en media aan het ministerie van gemeenten, stelt u dat u het neerlegt om aan te tonen dat u een interview bij deze persoon hebt gedaan (gehoorverslag, p. 17). U kan echter de naam van de raadgever niet geven (gehoorverslag, p. 14) en het document vermeldt enkel dat er gevraagd wordt om alles voor u gemakkelijker te maken omdat u verslaggever bent voor Al Akhbar. Er wordt niet gesproken van een interview. Zowel deze brief, als het document van twerkstelling dat u neerlegt, zijn bovendien kopieën met een geringe bewijswaarde. U legt bovendien geen documenten neer met betrekking tot uw werk bij Ein Al Yakeen.

U legt ook geen kopie neer van het artikel dat tot uw problemen leidde. U verklaart dat u niet wist welke documenten u moest meenemen toen u vertrok uit Irak. Gevraagd of niemand het naar u kan opsturen antwoordt u ontwijkend dat de krant gesloten is en dat er wel op Internet kan worden teruggevonden dat de krant ooit bestond. Het artikel zelf kan ook niet worden teruggevonden op Internet (gehoorverslag, p. 11). U slaagt er dus niet in uw verklaringen aannemelijk te maken op basis van documenten. Aangezien uw artikel over de wanpraktijken van de milities essentieel is met betrekking tot uw problemen en uw werk als journalist, kan er toch verwacht worden dat u een kopie van dit artikel zou hebben proberen verkrijgen. Uw identiteitsdocumenten en die van uw familie kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst, en die van uw familie ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning

van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat

IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen

in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker wijst erop dat hij reeds bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) dat hij niet al zijn persoonlijke problemen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) heeft kunnen vertellen. Hij stelt dat verweerder niet ontkent dat de gehoren op de DVZ onder stresserende omstandigheden plaatsvinden en vindt het een gevaarlijke praktijk van verweerder, die zelf zijn gehoren op een gestructureerde wijze tracht af te handelen, om zulke verstrekende gevolgtrekkingen te baseren op een dergelijk haastig opgesteld document. Hij wijst erop dat de gehoren op de DVZ in een snel tempo worden afgerond en dat veelvuldig wordt opgeroepen om zeer bondig te vertellen, het kort te houden, enkel de essentie van het vluchtrelaas te vertellen *et cetera*. Dit blijkt volgens hem uit een blik op de schriftelijke weerslag van dit gehoor, dat erg kort werd gehouden. Wegens het verbod op de aanwezigheid van een advocaat en de afwezigheid van een videoverslag of letterlijke weerslag van het gehoor op de DVZ is het voor verweerder onmogelijk om zich een correct beeld te vormen van de grondigheid en correctheid van dit gehoor, aldus verzoeker. Hij stelt dat hij op de DVZ heeft verklaard problemen te hebben door zijn werk als journalist en dat verweerder niet anders kan voorhouden dan dat zijn verklaringen in dezelfde lijn liggen.

Met betrekking tot het door hem geschreven artikel volhardt verzoeker in zijn verklaringen. Hij kan zich de exacte datum van het artikel niet herinneren, maar heeft wel een maand en jaartal gegeven, hetgeen volgens hem als een vrij precieze tijdsaanwijzing kan worden beschouwd. Hij meent dat verweerder geen rekening houdt met de concrete omstandigheden van het dossier daar waar verzoeker psychische problemen heeft, hetgeen volgens hem kan verklaren waarom hij geen exacte tijdsindicatie kan geven. Hij citeert uit het gehoorverslag.

Betreffende zijn profiel van journalist stelt verzoeker dat hij alles heeft aangehaald zoals het is en dat hij alle informatie waarvan hij op de hoogte is tijdens zijn gehoor heeft vermeld. Dat niet alles exact is, wijt hij aan de moeilijke situatie zoals hij die heeft gekend in Irak, alsook aan de onzekerheid in België. Zijn periode van tewerkstelling plaatst hij als volgt: in 2011 begon hij te werken als journalist bij Ein Al Yakeen en datzelfde jaar is hij begonnen bij Al Akhbar, waar zijn problemen zijn ontstaan. Hij meent voorts dat verweerder de zaken negeert die hij wel weet, zoals een uitgebreide jobomschrijving. Hij citeert uit het gehoorverslag. Hij wijst er ook op dat journalisten binnen de Iraakse context geïsoleerd worden en verwijst dienaangaande naar een rapport van *Reoprters Sans Frontières*. Hij stelt dat de situatie van journalisten in Irak de laatste jaren nog slechter is geworden en verwijst dienaangaande naar een tabel van *Reporters Without Borders*. Hij stelt nog dat het voor hem onmogelijk is om de bescherming van de Iraakse autoriteiten in te roepen, daar deze niet in staat zijn zichzelf te beschermen, noch om verzoeker individuele bescherming te bieden.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Hiertoe geeft hij een zeer uitgebreide uiteenzetting over de situatie in Bagdad en levert hij kritiek op de door verweerder gehanteerde informatie en de hieruit gemaakte analyse.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 36 stukken.

Per drager brengt verweerder op 29 november 2016 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12*

augustus 2016" van 12 augustus 2016 en het document "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door de sjiiitische militie Asaib Ahl Al-Haq (hierna: AAH) omwille van een artikel dat hij schreef voor de krant Al Akhbar. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij in de op de DVZ ingevulde vragenlijst geen enkele melding maakte van de concrete aanleiding voor zijn vlucht, namelijk een bedreiging door de sjiiitische militie AAH omwille van het schrijven van een artikel over de sjiiitische milities, terwijl hem expliciet werd gevraagd of hij ooit een onderzoek deed bij zijn werk waardoor hij werd bedreigd waarop hij ontkennend antwoordde, (ii) hij slechts vage verklaringen kan afleggen over de concrete omstandigheden van de bedreiging door AAH, (iii) hij niet weet wat er gebeurde nadat de krant was gesloten en hij Irak had verlaten, (iv) zijn verklaringen over zijn werkzaamheden als journalist dermate vaag zijn dat evenmin geloof kan worden gehecht aan deze werkzaamheden, temeer daar hij slechts beperkte informatie kan geven over de problemen van andere journalisten in Irak, (v) hij vage verklaringen aflegt over de periodes waarin hij voor de verschillende kranten zou hebben gewerkt, (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, en (vii) hij geen kopie voorlegt van het bewuste artikel dat tot zijn problemen zou hebben geleid.

Waar verzoeker er in onderhavig verzoekschrift op wijst dat het gehoor op de DVZ slechts zeer kort duurt en dat wordt aangemaand om kort en bondig te zijn, dient erop gewezen dat verzoeker expliciet werd gevraagd of hij ooit werd bedreigd wegens een onderzoek dat hij in het kader van zijn werkzaamheden bij de krant voerde, waarop verzoeker ontkennend antwoordde. *In casu* gaat het dan ook niet om het louter niet-vermelden van een bepaalde gebeurtenis op de DVZ, maar het radicaal tegenspreken van zijn verklaringen op het CGVS. Dit klemt des te meer daar dit een kernaspect van zijn asielrelaas betreft dat voor hem de concrete aanleiding zou zijn geweest om zijn land van herkomst te ontvluchten, namelijk de bedreiging door de sjiiitische militie AAH wegens een door hem geschreven artikel over de sjiiitische milities. Dat verzoeker op de DVZ wel verklaarde problemen te hebben ondervonden omwille van zijn werk als journalist, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Betreffende het door hem geschreven artikel, dat hem de bedreigingen vanwege AAH opleverde, wijst verzoeker er in onderhavig verzoekschrift op dat hij psychische problemen heeft. Hij verwijst dienaangaande echter enkel naar zijn verklaringen tijdens het gehoor en laat na een medisch of psychiatrisch verslag bij te brengen ter staving van deze beweerde psychische problemen. In zoverre hij wijst op de onzekerheid die gepaard gaat met het indienen van een asielaanvraag, dient erop gewezen dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker niet in staat is aan de hand van coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen zijn asielmotieven uiteen te zetten. Dat verzoeker wel een maand en jaartal kon geven voor het betreffende artikel, doet geen afbreuk aan het feit dat hij dit niet exact weet te doen en zijn verklaringen aanpast naargelang de opmerkingen van de *protection officer* over de chronologie in zijn verklaringen. Waar verzoeker verder volhardt in zijn verklaringen, dient erop gewezen dat dit bezwaarlijk kan worden aanzien als een dienstige poging om de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Hetzelfde geldt waar hij stelt dat hij alles heeft aangehaald zoals het is en dat hij alle informatie waarvan hij op de hoogte is, tijdens zijn gehoor heeft vermeld.

Waar verzoeker stelt dat hij in 2011 begon te werken als journalist bij de krant Ein Al Yakeen en nog hetzelfde jaar de overstap maakte naar de krant Al Akhbar, dient vastgesteld dat deze herhaling van één van zijn verklaringen geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing: *"U legt bovendien vage verklaringen af met betrekking tot de periodes waarin u voor verschillende kranten werkte. U zegt dat u in 2011 begon te werken bij Ein Al Yakeen. U weet echter niet van wanneer tot wanneer u bij Ein Al Yakeen en Al Akhbar hebt gewerkt, zelfs niet ongeveer (gehoorverslag, p. 9). Nadien zegt u dat u ongeveer 4,5 jaar bij Al Akhbar werkte, wat niet klopt met de chronologie van uw asielrelaas. U vertrok namelijk in januari [2015] uit Irak, dus dan zou u reeds in 2010 bij Al Akhbar moeten zijn beginnen werken. Hiermee geconfronteerd corrigeert u zichzelf en zegt u dat u slechts een korte periode bij Ein Al Yakeen werkte en reeds in 2011 bij Al Akhbar begon. U weet niet meer in welke maand, maar u zegt dat u er in het totaal dus iets minder dan vier jaar hebt gewerkt (gehoorverslag, p. 10). Het valt op dat u, net zoals wanneer het ging over wanneer u uw artikel had geschreven, in eerste instantie geen enkele concrete tijdsindicatie wilt geven. Pas wanneer uit uw relaas blijkt dat slechts één tijdsindicatie gezien de chronologie mogelijk is, geeft u hoogstens een jaartal."* Verder verliest verzoeker klaarblijkelijk uit het oog dat in de bestreden beslissing eveneens terecht wordt vastgesteld dat verzoeker slechts vage verklaringen aflegt over zijn collega's en hun functies, over de interviews die hij deed en over de situatie van journalisten in Irak. Verzoekers verwijzing naar algemene informatie aangaande de situatie van journalisten in Irak (verzoekschrift, stukken 35 en 36), is op zich evenmin van aard de motieven in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen daar verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe geenszins volstaat. Hetzelfde geldt voor de overige bij onderhavig verzoekschrift gevoegde documenten (stukken 3-34). Dit klemmt des te meer daar in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat verzoeker slechts vage verklaringen weet af te leggen over de situatie van journalisten in Irak. Waar verzoeker stelt dat verweerder de zaken die hij wel wist negeert, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (verzoekschrift, stukken 3-34), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier opgenomen (zie map 'Landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Iraakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Iraakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Iraakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER